Værker af overst Katrine Elkjær Sørensen, nederst Maria Louise Nielsen.

Billedskolen har lånt førstesalen i kunstmuseets gamle bygning til udstillingen.

Billedet her viser en skulptur af kunstneren Adela Skejovic.

Billeder om et tabt sprog

Billedskolen i Horsens fejrer sine første fem år med udstilling

Tekst: Chr. Rimestad
Foto: Martin Ravn
og Lena Juhl Nielsen

Værk af Anette Vaagan frit efter Michael Kvium.

HORSENS - Jeg ved jo, der er nogle af børnene, som har lavet noget, der er bedre end det her. Men udstillingen er *deres* personlige favoritbilleder, og det må jeg respektere.

Jannik Broz guider rundt på udstillingen på Horsens Kunstmuseum, der gør status over Billedskolens og dermed hans fem sidste år.

Det sker med en halvt hundrede billeder i en mangfoldighed af stilarter og farver. For så bredt rækker Billedskolen. Her bliver grænser brudt i stedet for trukket. Her bliver døre åbnet, ikke lukket.

Jannik Broz har stået i spidsen for det hele og klaret undervisningen sammen med en kollega, i øjeblikket Helle Vinter. Disse mange kurser med formålet at lede børnene tilbage til tiden før, de begyndte at tegne forkrøblede tændstiksmænd og skæve huse med Dannebrog blafrende fra toppen af flagstangen.

- Børnene får et chok hos mig, konstaterer Broz, for jeg siger, at alt, hvad der ligner noget, er forbudt.

Fylder fint ud

De første skridt mod Billedskolen blev taget med nogle sommerskoler midt i 1990'erne. En egentlig skole kom til som forsøg i efteråret 1998 og som en permanent ordning året efter. Samlet bliver det til, at skolen i disse uger tager fat på sin sjette sæson.

I lokalerne på Horsens Kunstmuseum kører nu otte årlige fritidshold, ligesom en halv snes skoleklasser og børnehaver får adgang til dette eksperimentarium for tabt billedsprog.

Jannik Broz har sammensat udstillingen ved at skrive til de ca. 340 børn fra de fem års fritidshold og opfordret dem til at bidrage med et værk fra deres tid på Billedskolen.

54 har reageret, og det skuffede umiddelbart lederen.

- Men jeg har fået at vide fra kolleger, som har prøvet noget tilsvarende, at det er et fint resultat. For - som de siger - børn, der gik på skolen for fire-fem år siden, er nu kommet i en alder, hvor de måske ikke er så stolte af billederne fra dengang, og så siger de selvfølgelig nej til at være med.

Højt niveau

De 54, der har turdet spille ud, fylder dog fint de to lokaler i kunstmuseets gamle bygning. Her kan øjnene springe omkring i alt fra små tegninger til store lærreder, nogle sat direkte op på væggen, andre pænt indrammet.

Værk af Sarah Nørup.

Jannik Broz går rundt og smiler ved gensynet med billederne. For han kan aflæse, hvilke kunstnere skolest har haft på besøg, eller hvilke malerier han og børnene i fællesskab studerede. Alt sammen har det sat sig spor i disse mange billeder, som med sig bringer budskabet om, at her lærte eleverne om teknikker og perspektiver og farver og hele det kunstneriske udtryks mangfoldige verden.

- Det bedste af det, der bliver lavet på skolen, ligger højt med det kunstneriske niveau, konstaterer Jannik Broz.

Men kunst - nej, det er det ikke.

- Nej, børn kan ikke lave kunst, fastslår skolelederen. Så skulle de jo selv have udtænkt øvelserne. Men det er jo voksne, der styrer processen. Alligevel kan niveauet godt være højt. Der er da dukket billeder op, hvor jeg har tænkt ved mig selv: Det var lige godt pokkers!

Håndværket

I stedet handler det om at finde ind til et håndværk. Hvordan elementerne i et billede kommunikerer med hinanden. Hvordan noget rodet kræver noget, der strammer op. Og så videre.

Jannik Broz' tese er, at alle børn og unge rummer et billedsprog, der er gået tabt.

- Det går tabt, når børnene begynder at lave nogle menneskeskikkelser og siger, det er mor og far.

- Forældrene er selvfølgelig begejstrede, men for mig er det en katastrofe. For da begynder børnene at fortælle historier med deres tegninger - udelukkende historier.

- Og ungerne fortsætter, mens forældrene kommenterer: „Næh, hvor er det pænt!" Men til sidst gider forældrene ikke længere sige noget, og da ved børnene også godt, at ordet „pænt" betyder skidan noget midt imellem. De opdager selv, at det, de laver, er noget lort, og så lægger de papir og farver bort.

- På billedskolen derimod prøver vi at bygge videre på det sprog, børnene havde, inden de begyndte at tegne fortællinger. Vi skal have fat i nogle helt anderledes billeder.

- Børnene skal opleve, at der er andre og nye indfaldsvinkler til kunsten og processerne bag den.

Chokstarten giver Jannik Broz de nystartede billedskoleelever med forbudt mod noget, der ligner.

Et chok, der forhåbentlig kan blæse de lukkede døre op.

Billedskolens fem års jubilæumsudstilling er åbne og kan ses til 26. oktober.

- Jo, vi gør sådan her. Jannik Broz og Mogens Halvas i gang med at hænge op.